

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/35/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4424010659
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adriana Némethová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4424010659.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adriany Némethovej a členov senátu Mgr. Ľubomíry Podmaníkovej a JUDr. Ľubice Libantovej, PhD., v trestnej veci proti obžalovanému A. B., pre prečin krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno d/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 06.03.2025, sp. zn. 3T/60/2024, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 17. júla 2025, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „súd I. stupňa“) bol obžalovaný A. B. (ďalej len „obžalovaný“) uznatý vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno d/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že: dňa XX.XX.XXXX v čase okolo XX.XX C. v meste D. E., vo vestibule železničnej stanice odcudzil, bez použitia násilia, poškodenej F. B., narodenej XX.XX.XXXX, trvale bytom G., H. I. XXX/XX, sediacej tam na sedačke počas spánku mobilný telefón značky J. K. v umelohmotnom puzdre spolu so SIM kartou O2, ktorý mala uložený v textilnej cestovnej taške položenej vedľa nej na sedačke, čím jej spôsobil škodu spolu vo výške 80,00 €.

Za to mu bol podľa § 212 odsek 1 Trestného zákona a § 38 odsek 2 Trestného zákona (pri nezistení pohľadujúcich okolností § 36 Trestného zákona a zistení priťažujúcej okolnosti § 37 písmeno m/ Trestného zákona) uložený trest odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku, v zákonnej 15-dňovej lehote odo dňa jeho oznámenia, podal odvolanie obžalovaný, a to čo do výroku o vine a treste, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu tým, že napadnutý rozsudok považuje za nezákonný s poukazom na aplikáciu zásady trestného práva „in dubio pro reo“. Uviedol, že v konaní nebol preukázaný úmysel obžalovaného zmocniť sa cudzej veci a doposiaľ vykonané dokazovanie nepreukázalo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností, že sa uvedeného činu dopustil obžalovaný. Bol názoru, že počas konania nebola venovaná náležitá pozornosť takej zásadnej skutočnosti, že pokiaľ sa mal obžalovaný zmocniť cudzej veci, a na rovnakom mieste, na akom sa nachádzal mobilný telefón poškodenej, sa nachádzala aj peňaženka poškodenej a v prípade úmyslu obžalovaného naplniť znaky skutkovej podstaty prečinu krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno d/ Trestného zákona, by sa obžalovaný prednostne zmocnil peňaženky poškodenej spolu s peniazmi a to najmä, pokiaľ sa poškodená mala nachádzať v stave po požití litra tvrdeného alkoholu. Tvrdil, že súd I. stupňa nemal žiadnym spôsobom preukázané, že sa obžalovaný zmocnil predmetného mobilného telefónu bez súhlasu poškodenej, ktorá v dôsledku požitia enormného množstva alkoholu nevedela uviesť, či sa s obžalovaným rozprávala o tom, že mu požičia telefón. Poukázal na tvrdenie poškodenej na hlavnom pojednávaní dňa 06.02.2025, kde na otázku, či sa s obžalovaným rozprávala predtým ako zaspala, uviedla, že si nepamätá, pretože vtedy bola opitá a súčasne uviedla, že obžalovaného pozná z videnia. Obžalovaný rovnako potvrdil, že poškodenú pozná, nakoľko v minulosti spolu užívali

omamné látky a vypožičali si drobné. Obžalovaný nepoprel, že mal u seba mobilný telefón poškodený, avšak s jej súhlasom, pričom jej ho vrátiť nemohol v dôsledku šoku a strachu po tom, ako poškodená oznámila krádež mobilného telefónu a preto došlo k vráteniu mobilného telefónu s určitým časovým odstupom. Mal za to, že v danom prípade nedošlo k naplneniu formálnych znakov trestného činu krádeže, nakoľko vykonaným dokazovaním nebolo preukázané naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu krádeže v zmysle ustanovenia § 212 odsek 1 písmeno d/ Trestného zákona účinného od 06.08.2024. Namietal odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom súd I. stupňa uviedol, že svedok L. videl ako mal obžalovaný z tašky poškodenej vytriahnuť mobilný telefón a následne po zobudení poškodená tento v taške už nenašla, pretože svedok L. sám v prípravnom konaní uviedol, že nevidel ako obžalovaný vyberal mobil z tašky poškodenej, ktorú nevedel ani popísať a spočiatku uvádzal, že malo ísť dokonca o dámsku kabelku, pričom svedok L. vychádzal len z okamihu, kedy videl ako sa obžalovaný hrabal v taške poškodenej. Na základe uvedeného bol názoru, že svedok L. nevidel ako obžalovaný komunikoval s poškodenou, videl len útržky z celého sledu udalostí, ktoré si vykladal nesprávne. Rovnako poškodená, ktorá sa nachádzala v ťažkom alkoholickom opojení si nepamätala na priebeh udalostí, čo sama priznala a rovnako vychádzala z vyhodnotenia konania obžalovaného na základe tvrdení, ktoré jej uviedol svedok L., ktorý dokonca ani nebol svedkom toho, ako obžalovaný vyťahuje z tašky poškodenej mobilný telefón bez jej súhlasu. Teda považoval za zrejmé, že svedok L. si priebeh udalostí vysvetľoval skreslene a následne svoju verziu udalostí uvádzal poškodenej, ktorá si v dôsledku stavu, ktorý si sama privodila, nevedela spomenúť na to, či sa s obžalovaným rozprávala o výpožičke jej telefónu predtým ako zaspala, resp. v priebehu zaspávania. Uviedol, že vykonaným dokazovaním nebola naplnená objektívna ani subjektívna stránka prečinu krádeže a nebola ani žiadnym spôsobom v konaní pred súdom dôsledne preukázaná. Súd I. stupňa podľa názoru obžalovaného nepostupoval v konkrétnom prípade objektívne, dôkazy vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného, pričom ani nevykonal dokazovanie výsluchom svedka – M. J., ktorý navrhol obžalovaný na preukázanie svojej nevinu vykonať. Taktiež namietal, že v konaní nebolo skúmané, či z mobilného telefónu bol uskutočnený telefonický hovor tak, ako to tvrdil obžalovaný a to v čase rozhodnom pre verifikovanie tvrdenia obžalovaného. Za nemenej významnú považoval časť výpovede svedka L. z prípravného konania, nakoľko v konaní pred súdom odmietol vypovedať, ktorý uviedol, že mal obžalovaného upozorňovať, že pôjde poškodenej oznámiť, že jej mal obžalovaný telefón ukradnúť, na čo mal obžalovaný reagovať spôsobom, že pokojne môže. Na základe vyjadrenia svedka o prístupe obžalovaného bol názoru, že toto svedčí práve o pravdivosti tvrdenia obžalovaného, ktorý sa svedkovi nejavil nervóznym a navyše mu dával na zreteľ, že poškodenej môže oznámiť, že sa mobilný telefón nachádza u obžalovaného, práve z dôvodu, že úmyslom obžalovaného bolo toto zariadenie poškodenej vrátiť, nakoľko ho mal len požičané.

Na základe uvedeného navrhol, aby Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, v zmysle ustanovenia § 321 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/, písmeno c/, písmeno e/ Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 06.03.2025 sp. zn. 3T/60/2024-235 a podľa ustanovenia § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám rozhodol rozsudkom v zmysle ustanovenia § 322 odsek 3 Trestného poriadku, t. j. aby obžalovaného oslobodil spod obžaloby prokurátora, nakoľko skutok nie je trestným činom.

Obhajkyňa obžalovaného na verejnom zasadnutí zotrvala na písomných dôvodoch podaného odvolania, nad rámec nič nedoplnila a navrhla rozhodnúť tak, ako bolo uvedené v petite písomného odvolania.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí k dôvodom odvolania nič nedoplnil.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí k dôvodom odvolania obžalovaného uviedla, že sa pridržiava vyjadrenia prokurátora k podanému odvolaniu, ktoré bolo doručené Okresnému súdu 16.05.2025, v ktorom uviedla, že citovaný rozsudok považuje v celom rozsahu, vo všetkých jeho výrokoch za zákonný a dôvodný. Všetky skutočnosti uvedené v predmetnom odvolaní považovala za neopodstatnené a vyvrátené dôkazmi vykonanými v kontradiktórnom procese na hlavnom pojednávaní, ktoré potvrdili dôkazy vykonané v prípravnom konaní. Záverom navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Preskúmaním spisového materiálu krajský súd zistil, že v tomto konaní bol zadovážený dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie, ktoré súd I. stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie. Pri vykonávaní dôkazov orgány činné v tomto konaní postupovali podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku.

Súd I. stupňa na hlavnom pojednávaní pri vykonávaní dôkazov postupoval podľa ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonávania dôkazov v trestnom konaní, pričom sa nedopustil žiadnych podstatných chýb v zmysle § 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku, ktoré by mohli mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci alebo v dôsledku ktorých by došlo k porušeniu práv obžalovaného na obhajobu.

Skutkové zistenia uvedené vo výroku o vine napadnutého rozsudku vychádzajú z výsledkov úplného a zákonným spôsobom vykonaného dokazovania a zodpovedajú kritériám uvedeným v § 2 odsek 10 Trestného poriadku. Súd I. stupňa k nim dospel po tom, čo jednotlivé dôkazy vyhodnotil v súlade s ďalšou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 odsek 12 Trestného poriadku, teda predovšetkým jednotlivo aj v ich súhrne a podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 odsek 1 Trestného poriadku súd I. stupňa v potrebnom rozsahu uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a uloženého trestu, s ktorými sa aj krajský súd bez výhrad stotožňuje a na ktoré, ako na správne a úplné poukazuje, nepovažujú za potrebné tieto žiadnym spôsobom pozmeniť alebo doplniť.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, nadriadený súd sa so záverom súdu I. stupňa, že bolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, v plnom rozsahu stotožnil a v tejto súvislosti odkazuje na vyčerpávajúce a zákonu zodpovedajúce odôvodnenie obžalovaným napadnutého výroku rozsudku súdu I. stupňa. S právnymi závermi a úvahami sa nadriadený súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje

K právnym úvahám a následne záverom súdu I. stupňa a odvolacím námietkam obžalovaného nadriadený súd dopĺňa, že nezistil dôvod pre ďalšie dokazovanie, ktorým by mohol byť skutkový stav veci zistený vo vyššej kvalite v zmysle eliminácie pochybností o tom, či sa skutok stal a či ho spáchal obžalovaný, aj s ohľadom na skutočnosť, že poškodená bola v čase spáchania činu pod vplyvom alkoholu, a tiež skutočnosť, že svedok L. videl obžalovaného len ako sa v taške poškodenej hrabe. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že poškodená nedala súhlas obžalovanému na požičanie mobilného telefónu za účelom vykonania telefonického hovoru, telefón mu nepožičala ani v minulosti a obžalovaného pozná len z videnia. Ako to vyplýva zo zápisnice o výsluchu svedka L. zo dňa 28.10.2024, ktorý bol vykonaný aj za zachovania práva obžalovaného na obhajobu, pretože bol vykonaný za účasti obhajcu obžalovaného a teda bolo umožnené obžalovanému, aby prostredníctvom svojho obhajcu kládol svedkovi otázky, obžalovaný svedkovi ponúkal mobilný telefón poškodenej na predaj, čo priamo vyvracia obhajobu obžalovaného, že poškodená mu pod vplyvom alkoholu dala súhlas na požičanie telefónu, a tento si výlučne len požičal. Taktiež sa nemožno stotožniť v odvolaní uvedeným tvrdením obžalovaného, že svedok L. nevedel ani popísať tašku poškodenej a spočiatku uvádzal, že malo ísť dokonca o dámsku kabelku. Nadriadený súd opakovane poukazuje na zápisnicu o výsluchu svedka L. zo dňa 11.05.2024, kde na otázku o akú tašku sa jednalo uviedol, že „nevie presne, nejaká cestovná taška to bola“, pričom pri následnom výsluchu dňa 28.10.2024 uviedol, že to bola „taká väčšia taška, nebola to kabelka“. V kontexte odvolacej námietky obžalovaného, že k vráteniu mobilného telefónu došlo s určitým časovým odstupom kvôli šoku a strachu obžalovaného v dôsledku toho, že poškodená oznámila krádež mobilného telefónu, nadriadený súd udáva, že túto časovú následnosť udalostí priamo vyvracia výsluch svedka L., ktorý ako to vyplýva zo zápisnice o výsluchu svedka (č. I. 33 vyšetrovacieho spisu), uviedol, že potom ako oznámil poškodenej, že mu jeden Róm ponúkal telefón a nech si skontroluje tašku, sa tento muž vo vestibule železničnej stanice a jej okolí nenachádzal, pričom svedok L. až následne požičal poškodenej svoj mobilný telefón, cez ktorý zavolala na políciu, kde oznámila krádež telefónu, a teda obžalovaný nemohol reagovať spôsobom uvádzaním v odvolaní, t. j. že bol v šoku a mal strach kvôli oznámeniu krádeže. Práve s poukazom na tento dôkaz, ktorý

bol vykonaný zákonným spôsobom, v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a na vierohodnosť výpovede tohto svedka, pričom jeho výpoveď nebola žiadnym z vykonaných dôkazov spochybnená, krajský súd nevyhovel návrhu obžalovaného na doplnenie dokazovania výsluchom svedkyne M. J., pretože tento návrh na doplnenie dokazovania krajský súd považoval, vzhľadom na súhrn dôkazov vykonaných pred súdom I. stupňa, za účelový zo strany obžalovaného. Nadriadený súd sa taktiež stotožňuje s tvrdením zástupkyne krajského prokurátora obsiahnutým vo vyjadrení k odvolaniu obžalovaného, ktorá považovala za neopodstatnenú, až absurdnú argumentáciu obžalovaného, že nebola náležite venovaná pozornosť takej zásadnej skutočnosti, že pokiaľ sa mal obžalovaný zmocniť cudzej veci na rovnakom mieste, na akom sa nachádzal mobilný telefón poškodenej a aj peňaženka poškodenej, by sa obžalovaný prednostne zmocnil peňaženky poškodenej spolu s peniazmi, keďže sa poškodenej mala nachádzať v stave opitosti po požití litra tvrdého alkoholu. Napokon je obžalovaný usvedčovaný aj zápisnicou a uznesením o vydaní veci (č. I. 38-40 vyšetrovacieho spisu), z ktorých vyplýva, že obžalovaný predmetný mobilný telefón dobrovoľne vydal a tento bol následne odovzdaný poškodenej, čo taktiež potvrdzuje skutočnosť, že obžalovaný predmetný telefón poškodenej odcudzil, a tento bol v jeho dispozícii bez súhlasu poškodenej.

Z týchto dôvodov mal preto krajský súd odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu k jeho zavineniu za nedôvodné a zavinenie preukázané vykonanými dôkazmi.

Z úplných právnych úvah uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, súd I. stupňa preto nepochybne správne právne posúdil skutok obžalovaného ako prečin krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno d/ Trestného zákona a to z dôvodov uvedených v právnej vete napadnutého rozsudku.

Preskúmaním výroku o treste uloženom obžalovanému napadnutým rozsudkom krajský súd zistil, že súd I. stupňa pri určení druhu trestu, jeho výmery a účelu postupoval v súlade s kritériami uvedenými v § 34 odsek 1 - 4 Trestného zákona. Správne u obžalovaného nekonštatoval poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Trestného zákona a správne zistil priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno m/ Trestného zákona, pretože obžalovaný bol už za trestný čin odsúdený. Súd I. stupňa teda dospel k správne k záveru, že na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného, nie je možné ukladať trest pri dolnej hranici základnej trestnej sadzby, resp. ukladať trest alternatívny, a to s osobitným poukazom na skutočnosť, že obžalovaný sa predmetného trestného činu dopustil počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia (odsúdenie Okresného súdu Komárno sp. zn. 1T/8/2022), kedy v zmysle ustanovenia § 49 odsek 2 Trestného zákona je potrebné ukladať trest nepodmienečný. Krajský súd sa taktiež stotožňuje a poukazuje na správne úvahy súdu I. stupňa, na základe ktorých dospel k záveru, že trest v trvaní 1 rok je postačujúci s poukazom na skutočnosť, že obžalovaný si aktuálne vykonáva trest odňatia slobody v trvaní 1 rok a následne bude vykonávať predmetný trest, ktoré oba tresty zabezpečia dostatočnú prevýchovu obžalovaného. Súd I. stupňa zaradil obžalovaného správne v zmysle § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pretože 10 rokov pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu za úmyselný trestný čin (odsúdenie Okresného súdu Komárno 2T/84/2012, trest vykonal 21.05.2015). Krajský súd preto dospel k záveru, že trest uložený súdom I. stupňa je primeraný a zodpovedajúci zákonu.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, krajský súd považuje napadnutý rozsudok za vecne správny a zákonný, ktorého záver nemôžu spochybníť ani skutočnosti uvádzané obžalovaným v jeho odvolaní a preto krajský súd podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať ďalší riadny opravný prostriedok.